

Met verdriet nemen wij afscheid van mijn vrouw, onze moeder en oma, Sinie van de Straat.

Dankbaar blijven wij haar herinneren als een lieve, hardwerkende en zorgzame vrouw. Een vrouw, die al van jongs af aan een groot verantwoordelijkheidsgevoel had. Toen haar vader op jonge leeftijd overleed, wilde Sinie als oudste van het gezin graag haar steentje bijdragen. Met veel liefde en toewijding hielp zij haar moeder dan ook bij de zorg voor haar twee jongere zussen en drie jongere broers.

Na haar schooltijd is ze gaan werken in de textiel bij Schuttersveld, waar haar vader ook gewerkt had. Sinie had daar jaren de morgen- of middagploeg. Elke dag, in de uren voor of na haar werk bij Schuttersveld, heeft ze in verschillende gezinnen geholpen als hulp in de huishouding. Ook had Sinie op woensdagmiddag, met haar jongere zus, naailes aan de Bultsweg in Glanerbrug. Ze heeft daar later veel aan gehad.

Naast werken, vond Sinie ook tijd om regelmatig iets te ondernemen met vriendinnen. Ze hield van een dansje en een drankje. Zo bezocht ze graag de wekelijkse dansavond bij de vereniging in Glanerbrug. Tijdens één van deze avonden ontmoette zij Marinus. Na een dansje, volgde een afspraak. Ze kregen verkering en beloofden elkaar na zes jaar, eeuwige trouw. Samen betrokken ze een bovenwoning aan de Gronausestraat in Glanerbrug, waar even later hun dochters Desiree en Karin werden geboren. Vol trots liep Sinie geregeld met de wandelwagen naar haar ouderlijk huis in Overdinkel. Wij herinneren Sinie als een lieve vrouw, die hard voor zichzelf was en soms ook kritisch naar anderen.

Dit echter altijd met de beste bedoelingen. Klagen, daar deed ze niet aan. Het was een krachtige, gedreven vrouw. Ze wilde het beste voor haar kinderen en was meer dan zuinig om dit voor elkaar te krijgen. Kleding maakte ze zelf, sokken werden gestopt en gaten in linnengoed werden hersteld. De voorraad die ze voor haar uitzet bij elkaar had gespaard, is tot nu toe dan ook amper geslonken.

Sinie was trots, trots op hetgeen ze samen met Marinus had bereikt. Trots op hun eerste auto, een NSU-tje, waarmee het gezin zelfs naar Oostenrijk trok. Een gasbrandertje ging mee voor het potje onderweg en het gasbrandertje bleef meegaan tijdens de gezellige vakanties die volgden naar Schwarzwald. Op verlaten landweggetjes werd iets warm bereid. Afgewassen werd in het naastgelegen watertje. Trots was Sinie ook op haar kleinkinderen. Ze paste met liefde op. Het liefst op allemaal tegelijk, met z'n vijven in één bed. Hun huis was daarbij af en toe net een hotel. Trots was mam op haar haar, dat wekelijks door oom Henk werd gekapt. Ze voelde zich daarmee de koning te rijk.

Sinie hield van tuinieren. Als het enigszins kon, was ze dan ook in de tuin te vinden. Het blad werd dagelijks weg geharkt en het straatje moest natuurlijk schoon, weer of geen weer. Ook nam ze haar huishoudelijke taken erg serieus. Alles werd volgens een vaste planning afgewerkt en hier werd niet van afgeweken. Tot in haar ziekbed was ze zowel in gedachten als daadwerkelijk met poetsen bezig. Zo werden zelfs na de ziekenzalving de Mariabeeldjes nog meerdere malen gepeetst.

Sinie was ook een echte mantelzorger. Dat bleek wel toen Marinus ziek werd. Niemand mocht aan hem komen. Zij nam de volledige verzorging op zich. Toen ze zelf ziek werd, kostte het haar moeite om de verzorging uit handen te geven en ook om verzorging voor zichzelf te aanvaarden.

Toen thuis wonen eind vorig jaar geen optie meer was, werd ze samen met Marinus liefdevol opgevangen in het verzorgingshuis de Maartens-Stede. Uiteindelijk voelde zij zich vertrouwd in hun woning op de 3^e etage.

Sinie was positief ingesteld. Ze accepteerde haar lot en zei: "Wat mot, dat mot!"

Sinie, bedankt voor alles!

Wij danken u hartelijk voor uw komst en medeleven.

Marinus van de Straat, kinderen en kleinkinderen

*Zo sterk, maar geen kracht meer
Zo'n wil, maar geen macht meer*

Sinie van de Straat - Munsterman

** Overdinkel, 4 december 1934
† Losser, 22 maart 2015*